

Jussi **ADLER**
OLSEN

Host

MALÉ
PIKANTNÍ
VRAŽDY

*Dvě povídky od oblíbeného autora kriminální série
o kodaňském policejním oddělení Q*

Jussi **ADLER**
OLSEN

Brno 2019

MALÉ
PIKANTNÍ
VRAŽDY

Små diskrete drab & Sprækken © Jussi Adler-Olsen
and JP/Politikens Hus A/S København 2019
in agreement with Politiken Literary Agency
Cover design © FAVORITBUERO, Munich
Translation © Kristina Václavů, 2019
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-0068-0 (Formát PDF)
ISBN 978-80-275-0069-7 (Formát ePub)
ISBN 978-80-275-0070-3 (Formát MobiPocket)

MALÉ PIKANTNÍ VRAŽDY

Lars Hvilling Hansen byl nájemný vrah, ovšem poněkud pikantnějšího druhu, řečeno jeho slovy.

A jak už to tak v životě bývá, k jeho profesi ho přivedla jedna jediná věta.

„Stal se z tebe nudný patron, Larsi, už na tebe nemám náladu,“ pronesla jeho nijak zvlášť zajímavá manželka, než ho opustila. Zůstala po ní nepříjemná pachuť, protože Larsovi nějak uniklo, kam až jejich manželství dospělo.

Musel proto žít dál s přívlastkem „nudný“, zatímco se pokoušel přijít na to, jak by ho průměrný příjem z předčasného důchodu a deset let starý Opel Rekord mohly bezpečně provázet životem, když žena shrábla všechny peníze a ujala se i pěkné řádky chlapíků s dokonale zastřiženými vousy, kteří byli daleko zajímavější než Lars.

Nudný, říkala, a to slovo ho žralo.

Přemýšlel, jak se jí pomstít. Menší návštěvou u jejích potenciálních milenců s upilovanou kulovnicí v ruce. Zřídí si facebookový účet s manželčinými soukromými fotografiemi z doby, kdy byla ještě oplácaná a daleko méně ješitná, než je teď. Zalije jí kyselinou čerstvě založené záhonky muškátů u řadového domku, který byl až donedávna psaný na něho.

Nudný! Co na tom taková trestná výprava provázená rizikem, že ho zatknou, změní? Bude snad

zajímavější, když skončí za mřížemi? Nový život mezi násilníky a podvodníky by byl jistě exotičtější než ten současný, jenže on sám by zůstal pořád stejně nudným patronem.

Larsovi trvalo dlouho, než pochopil, kde se to slovo vzalo. Že by se mohlo jednat o jeho názory, postoje nebo způsob oblékání? Neměl ponětí, protože v tomto smyslu se k jeho osobě nikdo nikdy nevyjadřoval. Takže si v knihovně přečetl časopis *Euroman*, zeptal se na radu redaktorů v rubrice Nad dopisy čtenářů, podrobně nastudoval vypracované hrudníky mužů v *Hotelu Paradise* a v dalších televizních zábavních pořadech, ve kterých vystupovali mladíci s vyrýsovanými svaly v priléhavých plavkách. A když nashromáždil dostatečné množství dojmů, stoupl si před zrcadlo, zatahal se za kůži na pupku a jednou provždy se rozhodl, že slovo „nudný“ v zásadě musí souviset s jeho zevnějškem.

Proto jednoho krásného dne váhal před rozkošným kadeřnickým a kosmetickým salonem, k jehož návštěvě lákaly černobílé fotografie charismatických mužů s vybělenými zuby, které slibovaly, že se člověku povede hned lépe. Za odpovídající cenu, pochopitelně.

„Udělejte se mnou, co chcete, hlavně ať jsem zajímavý,“ odhodlal se říct lehce zženštilému majiteli

salonu, který si vyděšeně přitiskl na hrud' prsty roztažené do vějíře a snažil se ten nelehký úkol nést se ctí a neztratit hlavu.

„Zřejmě to zabere několik dní, než budete úplně spokojený,“ řekl navoněný klon mladíků, které Lars viděl kroutit se na vozech v průvodu při Gay Pride ve stříbřitě lesklých mini šortkách. Označit ho za trochu afektovaného by bylo slabé slovo, ale Lars byl tolerantní. Pokud z něho tohle stvoření dokáže setřít Kainovo znamení „nudnosti“, tak mu snad na mou duši dá peníze na tetování s Davidem Beckhamem, jestli mu to udělá radost.

„Do toho,“ řekl s bušícím srdcem a opřel se v křesle.

A tak se stalo.

Celé následující tři dny strávili rozebíráním všeho možného, včetně Françoisovy kýčovité sbírky starých kadeřnických křesel a sušáků, a přitom došlo v neposlední řadě i na hodiny fénování, blahodárnou kosmetiku, úpravu kůžičky kolem lůžek nehtů a chloupků v nose a nezapomněli ani na lehký, světlý náznak letního slunce v krátkém sestřihu. Když byl poslední pramínek vlasů na svém místě, zaklonil se kouzelník Jens Sørensen neboli François — tomuto oslovení dával přednost, jelikož podle jeho názoru obsahovalo

daleko víc zajímavých samohlásek — a prohlédl si výsledek.

„Seš k nakousnutí,“ řekl a spokojeně kývl na dámy z lepší společnosti, které se jeden z jeho asistentů právě chystal cpát pod sušicí helmy.

Dostalo se mu svrchovaného uznání. Práce se zkrátka povedla.

Tolik ke slovu „nudný“, pomyslel si Lars. Teď byl místo toho „k nakousnutí“ a připadal si skoro šťastný. Tedy až do okamžiku, než převzal účet a uvědomil si, že pokud nedojde k nějaké zásadní změně jeho finančních poměrů, bude zase velmi rychle nudný.

„To abych vlastnil salon jako ty, Françoisi,“ prohlásil a připlácl na skleněný barový pult čtyři tisícovky, podal Françoisovi ruku a řekl, že se mimochodem jmenuje Michel a také není Francouz. Tak měli alespoň něco společného.

François našpulil rty a blýskl očima po dvou ženách, které seděly pod sušáky, obklopené teplým vzduchem a latinskoamerickou hudbou ve sluchátkách.

„Majitel *salonu*! Probůh, Micheli, to bys nepřál ani svému největšímu nepříteli. Nemáš ponětí, jak jsem v začátcích divže nepřišel o prdelinku, málem jsem zbankrotoval. Něco umět je jedna věc, ale mít dostatek zákazníků, aby podnik šlapal, to

je propáníčka věc jiná. A když máš ještě i zaměstnání, není to vůbec jednoduché.“

Lars se rozhlédl po salonu. „Copak se ti nevede dobře?“

„Ale jo, božíčku, jenže *jen* proto, že čtu smuteční oznámení.“

Lars povytáhl čerstvě vytrhané obočí.

„No ano, je to tak. Ale držím se, to mi věř.“ François se opět podíval po zbývajícím osazenstvu salonu a naklonil se k Larsovi. „Když některá ze zámožných paniček ovdoví, řeknu Sturemu, aby mě k ní zavezl, a úplně náhodou jí dám tohle do schránky...“ zašeptal François Larsovi do ucha a ve vzduchu naznačil uvozovky.

Na skleněnou poličku pod zrcadlem položil lesklou brožuru, jejíž přední strana vysvětlovala vše. *Nový život*, stálo na ní s jednoznačnou narážkou, že k přeměně dojde pod vysoce profesionálním vedením, s individuálním přístupem, stylově čistě, účinně a diskrétně.

Co by si bohatá vdova, která už má nejlepší léta za sebou, ale nehodlá kvůli tomu do budoucna plýtvat volnými nocemi, mohla přát víc než „nový život“, no ne?

To je fakt.

Chvíli vliv své proměny na okolí pociťoval. Lidé na ulici se na něj dívali a on zatím nevěděl, jak s tím naložit. V obchodech mu věnovali pozornost, aniž se o to musel nějak snažit, a v neposlední řadě si ho zachmuřeně a lehce podrážděně měřili i muži.

Bylo to přesně tak, jak to mělo být.

Takže když Lars po měsíci zpozoroval úpadek efektu zkrášlujících procedur a za novou fasádou začal opět vykukovat posmutnělý šedivý muž, zašel do banky, vybral další čtyři tisíce korun, a to byla předposlední příležitost, kterou si mohl dovolit. Ještě dvakrát k Françoisovi a nebude z čeho brát. „Být k nakousnutí“ pro něho bude uzavřenou kapitolou.

Zatracená práce.

Téhož odpoledne se opět usadil v kadeřnickém křesle a pokývl do zrcadla na dvě příjemně vonící dámy v krásných lodičkách a nenápadně se zeptal Françoise, jestli ty dvě také rekrutoval metodou smutečního oznámení.

„Bože chraň, tyhle dvě ne. Ty sedí pořád ještě v pasti manželského soužití, chuděrky malé,“ řekl. „Navíc jsem tím způsobem nezískal *všechny* zákazníky. Dámy z Rungstedu a okolí se spolu díky bohu pořád ještě trochu baví, k čemu by jinak byly bridžové kluby, prosím tě?“

François koketně pokrčil rameny a upravoval Larsovi konečky vlasů naleštěnými nehty. „A tady s těmi dvěma určitě není nuda. Však uvidíš, jak se do toho pustí, až je za chvílku vysvobodíme zpod sušáku. Nebudou se nijak rozpakovat.“

Když jeho asistenti dámám zvedli sušicí helmy, François poletoval kolem a roznášel ženské časopisy a kávu.

„Poslužte si, dámy,“ řekl se zdviženými lokty v pozici startujícího letadla. „Tak si trochu odfoukneme, ne?“ Jemně jim stiskl rameno a koketně zavrtěl boky, přitom se otočil k Larsovi a s radostným výrazem v očích na něj zamrkal.

Uplynulo přibližně deset vteřin a ženské spustily jako kolovrátek.

„Doslechla jsem se od Charlotty, že Elisabetin mileneček byl včera v přístavu, nebylas tam taky?“ zeptala se jedna.

Druhá přikývla. „Dala bych sto tisíc tomu, kdo by prohnal Gertovi kulku hlavou, abych jí pak toho hezouna mohla přebrat. Všimla sis, že je vážně hezký?“

François si přidržel ruku před ústy a zachichotal se. Tak vidíš, znamenal jeho pohled v zrcadle, když Larsovi znovu načechrával kadeře.

Lars svraštil obočí. Co že ta ženská právě řekla? Měl by se nad tím pořádně zamyslet, jestli tomu rozuměl správně. Neříkala sto tisíc? Kéž by to myslela vážně.

„Ty jsi ale z levného kraje,“ zasmála se ta druhá. „Sto tisíc a zůstalo by ti devadesát milionů. To by se ti tak líbilo, vyfouknout Charlottě její novou hračku. Milá Molise, nemyslíš, že by se ti podařilo cenu trochu vyšroubovat, kdyby sis dala záležet?“

„Tak dobře, ať nežeru. Řekněme dvě stě padesát. Ale to budu chtít i účet.“

Zaječely smíchy, div se jim nerozmotaly natáčky. Zatracené bestie, a jak vystrkují drápky.

Lars neznatelně zavrtěl hlavou. Byl to šílený, ale zároveň podnětný zážitek.

Nedařilo se mu ho jen tak vytěsnit.

Když dámy opouštěly salon, s úsměvem jim podržel dveře a ke svému velkému překvapení zjistil, že parkují ve stejné postranní ulici jen padesát metrů od něho. Chvíli postával u auta a sledoval jejich důvěrný hovor. Jak se k sobě nakláněly a potlačovaly smích a jak do sebe narážely, když cupitaly po kamenném dláždění.

Tušil, o čem nejspíš brebentí, a bylo to velmi vzrušující.

Proto se vmáčkkl na přední sedadlo svého malého opelu, zatímco Molise a její kamarádka stáhly střechu audi. Rozhodl se je sledovat.

Sluníčko pěkně svítilo a dámy svištící po deseti minutách ulicí Strandvej na to také pěkně šláply.

Lars se ohlédl. Pokuta za rychlost by pro ty dvě byla směšnou záležitostí, ale pro něho by to taková legrace nebyla. Pokud si měl dovolit ještě jednu proceduru u Françoise, pak určitě ne.

Ve zpětném zrcátku si spokojeně prohlédl svůj zrenovovaný obličej. Ano, ať tak či tak, musí na to bezpodmínečně nějak sehnat peníze.

Po několika kilometrech, kdy se Lars pěkně zapotil, zahnulo audi za živý plot, který bránil ve výhledu na průliv. Rychle zmizelo za kovanou branou na příjezdové cestě k paláci, jež si za žádých okolností nebylo možné pořídit z poctivého výdělku tvrdou prací.

Stálo tam *Saxenholdt*.

Podélně najel starou rachotinou dvěma koly na obrubník, vypnul motor, stáhl okénko a zaslechl jednu z dam srdečně volat na rozloučenou, zatímco druhá znovu šlápla na plyn a pohotově odvětila „užij si tu vraždu“.